Κατηγορία Α – Πεζογραφία

Χρίστος Κυθρεώτης

Εκεί που ζούμε

Με τη Στέλλα υπήρξαμε ζευγάρι για τέσσερα χρόνια κάπου στα τέλη της Πλειστόκαινης Περιόδου, όταν και οι δύο ήμασταν μικροί και άμυαλοι, αντί για μεγάλοι και άμυαλοι που είμαστε τώρα. Χωρίσαμε το 2001, κι από τότε η σχέση μας πέρασε διάφορες διακυμάνσεις πριν τελικά παγιωθεί εδώ και αρκετά χρόνια σε μια παράξενη φιλία – αυτό που κάνουμε είναι να βρισκόμαστε για καφέ ανά δίμηνο, να λέμε τα νέα μας και να ανταλλάσσουμε κεράσματα σε φαινομενικά εγκάρδιο κλίμα, ενώ στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουμε ο ένας τον άλλον όχι σαν φίλο (τι παράξενη, αδιανόητη λέξη) αλλά σαν έναν παράδοξο επιζήσαντα από το τεράστιο νεκροταφείο που αποκαλείται παρελθόν. Συναντιόμαστε συνήθως στην καφετέρια ΙΖΩ, εκεί που τα Πατήσια συνορεύουν με τη Νέα Χαλκηδόνα, στο χείλος ενός πρανούς που καταλήγει στο ρέμα του Ποδονίφτη, και κρεμασμένοι πάνω απ’ τα αυτοκίνητα που περιμένουν στο φανάρι παραγγέλλουμε (εκείνη καφέ, εγώ χυμό πορτοκάλι) – και ακολουθούν συνήθως ασυνάρτητες συζητήσεις, το πραγματικό θέμα των οποίων, έστω κι αν δεν το αναφέρουμε ποτέ, είναι το εξής: η έκπληξη και των δύο για το γεγονός ότι απέναντί μας βρίσκεται ένα πρόσωπο εντελώς άσχετο με όσα συμβαίνουν τώρα στη ζωή μας, αλλά που με κάποιον τρόπο εξακολουθεί να διατηρεί μια απροσδιόριστη σημασία. Ύστερα πληρώνουμε και φεύγουμε, ανηφορίζουμε την οδό Χαλκίδος και φτάνουμε στον σταθμό της Αγίας Βαρβάρας, όπου αποχαιρετιόμαστε μέχρι την επόμενη συνάντηση, που λαμβάνει χώρα σε δυο μήνες, παρόλο που ποτέ δεν έχουμε συνεννοηθεί ρητά για αυτό το διάστημα. Απλώς, όταν πλησιάζουν πάνω κάτω δύο μήνες, πότε ο ένας και πότε ο άλλος στέλνει ένα μήνυμα στο κινητό και ρωτάει πώς πάνε τα πράγματα κι αν θα τα πούμε καθόλου. Στο μεσοδιάστημα δεν επικοινωνούμε καθόλου.

(Από το μυθιστόρημα «Εκεί που ζούμε», Αθήνα: Πατάκη, 2019)